

Finansklagenemnda Person

Avgjørelse FinKN 2025-1050

23.10.2025

Storebrand Livsforsikring AS

Sykeforsikringer/barnekasko

Barneforsikring – håndball – kneskade - plutselig ytre begivenhet – avtl. § 37 – FAD.

Forsikrede skadet kneet, da hun stod i forsvar under håndballspill. En angrepsspiller kom mot henne i høy fart. Hun kom ut av balanse og gikk over ende, noe som medførte vridning i kneet. I vilkårene fremgikk at forsikringen dekket skade forårsaket av et «ulykkestilfelle», definert som en «plutselig ytre begivenhet». Foretaket avslo krav om erstatning med henvisning til at skadehendelsen lå innenfor den risiko som er akseptert ved deltakelse i en håndballkamp, og at hendelsen ikke kunne anses som uventet eller uforutsett i situasjonen. Saken reiste spørsmål om forsikrede var utsatt for et «ulykkestilfelle». Nemndas flertall la til grunn at det vil være i strid med EØS-reglene, og dermed avtl. § 37 å innfortolke «uventet» i de tilfeller vilkårsteksten ikke inneholder dette. Av den grunn må det skilles mellom begrepene uventet og plutselig. Det avgjørende er derfor hvorvidt den ytre fysiske begivenheten som har medført skaden, var plutselig eller momentan. Etter flertallets oppfatning fikk forsikrede en vridning etter å ha blitt truffet av en motspiller i høy fart. Skaden ble dermed ansett for å være forårsaket av en «ytre begivenhet» som skjedde «plutselig». Nemndas flertall ga forsikrede medhold.

Saksfremstilling

Forsikrede skadet kneet under håndballspill 16.8.23.

Forsikrede oppsøkte lege dagen etter hendelsen:

(...) Spilte håndball i går ettermiddag og fikk vridning i kneet med ve fot på bakken. Sterke smerter og hevelser som kom ila. natten. (...) RG påviser ingen skjelettskader. (...) Vurderes som grad 1 MCL skade. (...)

I poliklinisk notat en uke senere fremgår at forsikrede "i en duell med motspiller fikk en vridning av sitt venstre kne", og umiddelbart følge at kneet var ustabilt ved belastning.

Av journalnotat 18.10.23 fremkommer at forsikrede fikk en vridning av venstre kne under håndball i august 2023, og en ny vridning ca. 2 uker etter den første skaden.

Forsikrede opererte kneet 4.1.24.

I skademelding til foretaket 23.4.24 fremkom at forsikrede:

(...) spilte håndball og fikk en vridning i kneet sitt. Vi var først en runde på [sykehus], til røntgen og hos overlegen på ortopedisk. Han mente det kun dreide seg om et leddbånd som hadde strukket seg. En uke etter var kneet like ille, og ved konsultasjon med en annen fysioterapeut, lege og påfølgende MR viste det seg at (hun) hadde tatt leddbåndet, mensken og røket korsbåndet. Hun ble operert [...] i januar og har nå et opptreningsprogram på 12 mnd.

Foretaket avslo krav om erstatning 29.4.24, med henvisning til at hendelsen som medførte skaden ikke var å anse som en ulykke i vilkårenes forstand.

Forsikrede opplyste i klage til foretaket 7.5.24 at "(s)kaden skjedde i en forsvar/angrep-situasjon, hvor en relativt drastisk takling gjør at hun får en akutt vridning på kneet".

Foretaket ba om en utdypende forklaring av hendelsen, og forsikrede opplyste 26.5.24 at:

(...) Situasjonen som oppstod var at [forsikrede] sitt lag stod i forsvar, og i meget hurtig tempo kom motstander lag opp i angrep. Som de er trenet til å gjøre, går [forsikrede] ut og støter på spilleren som kommer i angrep, men denne spilleren kommer i såpass høy fart, og var en stor spiler - som går rett på [forsikrede], slik at hun blir dratt ut av balanse, og over ende, og kneet hennes får en skikkelig vridning. Rett og slett en skikkelig håndballulykke. [Forsikrede] ble båret av banen hvor det påbegynte skadelindrende behandling etter PRICE prinsippet (beskyttelse, hvile, nedkjøling, komprimering, holde benet høyt). Vil ikke anta at det ble skrevet noen rapport, da det ikke er vanlig prosedyre på håndballkamper. (...)

Forsikrede har i det vesentlige anført at hun var utsatt for en ulykkesskade etter vilkårenes definisjon. Skaden skjedde i en forsvar/angrep-situasjon, hvor hun stod i forsvar og en relativt drastisk takling fra angrepsspilleren gjorde at hun fikk en akutt vridning på kneet. Angrepsspilleren var stor, kom i høy fart, og gikk rett på forsikrede som ble dratt ut av balanse over ende, som medførte at kneet fikk en vridning. Hun har ødelagt kneet sitt og fikk omfattede skade i menisk, korsbånd og leddbånd som måtte opereres med påfølgende opptrening i 12 måneder. Det er ikke sikkert at kneet blir helt bra igjen. Forsikrede er uenig i at dette normalt kan skje håndballspillere og er en risiko man må bære når man spiller håndball. Foretaket har henvist til nemdpraksis, men forsikrede har funnet andre rettskraftige dommer mot forsikringsforetak hvor spillere har ødelagt korsbånd, menisk og leddbånd, og fått medhold i rettsapparatet. [Forstått som tingrettsdom TJARE-2014-93478]. Forsikrede har også bekjente som har hatt akkurat samme skaden, og fått erstatning fra sitt forsikringsforetak.

Forsikringsforetaket har i det vesentlige anført at hendelsen som medførte skaden ikke er å anse som en ulykke i vilkårenes forstand, slik at forsikrede ikke har krav på erstatning. Forsikrede spiller håndball på nivå 1 lag, som tilsier tøffe tak og nokså harde taklinger og at dette er noe de er trenet for å kunne håndtere, med styrkeøkter og utholdenhet. En hendelse som den aktuelle, er noe en håndballspiller på et slikt nivå må være forberedt på kan skje, og som dermed ligger innenfor den risiko som er akseptert ved deltakelse i en håndballkamp. Det var ikke noe upåregnelig eller ureglementert som oppstod. Kravet som stilles til plutselig og uforutsett ytre begivenhet er derfor ikke oppfylt, jf. f.eks. nemndas avgjørelser 2021-488 og 2023-200.

Foretaket mener at verken norsk rett eller EØS-retten legger opp til en tolkning av forsikringsavtaler hvor den subjektive forståelsen til en forbruker alene er avgjørende for innholdet. Flertallet i nemnda tar derfor uriktig rettslig utgangspunkt for sin tolkning av forsikringsavtalene i 2025-609, 2025-610 og 2025-611 med påfølgende uriktig tolkningsresultat om at man ikke kan innfortolke et krav om uventet/uforutsett. Høyesterett behandlet en tilsvarende definisjon av ulykkesbegrepet i Rt-1988-394, og det er avsagt flere avgjørelser som angår tolkningen av forsikringsavtaler i etterkant av avtaleloven § 37 trådte i kraft, som legger til grunn de samme prinsipper for avtaletolkning som i Rt-1988-394. Se bl.a. Rt-2014-379 og HR-2020-1262-A. Praksis fra lavere rettsinstanser, all øvrig praksis fra Finansklagenemnda, teori og EU-domstolens praksis gir også samme resultat. Basert på rettskildegrunnlaget kan ikke foretaket se at FinKN Person har adgang til å fravike denne klare rettsstillingen. Uavhengig av om det foreligger et visst avvik mellom norsk rett og EØS-retten på andre rettsområder, er det ikke vist til kilder fra EØS-retten som underbygger at det er avvik i tolkningen av innholdet i en ulykkesforsikring. Man må følgelig innfortolke et krav om uventet/uforutsett.

Finansklagenemnda Persons begrunnelse

Spørsmålet er om forsikrede var utsatt for et "ulykkestilfelle" 16.8.23, jf. vilkårspkt. A.2.1.

Forsikringsvilkårene fastsetter hvilke hendelser som gir rett til utbetaling under forsikringen. Det er kravstiller, altså forsikrede, som har bevisbyrden for at vilkårene for erstatning er oppfylt. Det betyr at det er forsikrede som må sannsynliggjøre at hun var utsatt for en "plutselig ytre begivenhet" 16.8.23.

Vilkårenes pkt. A.2.1 fastsetter at foretaket svarer for "ulykkesskade" som rammer forsikrede. Videre har foretaket definert hva som anses som en "ulykkesskade":

Med ulykkesskade forstås skade på legemet forårsaket ved en plutselig ytre begivenhet – ulykkestilfelle – som inntreffer i forsikringstiden.

Vilkårene krever altså at skaden skyldes en "plutselig ytre begivenhet". Foretaket har imidlertid ikke uttrykkelig inntatt et krav om uventet/uforutsett, som flere andre foretak har gjort i sine vilkår.

Foretaket har argumentert for at man skal innfortolke et krav om uventet/uforutsett, og blant annet vist til tidligere retts- og nemndspraksis.

Finansklagenemnda Persons flertall, leder de Vibe Malling, Bjønness og Sandvik, bemerker:

Når det gjelder forståelsen og betydningen av tidligere retts- og nemndspraksis, har nemnda nettopp avsagt flere avgjørelser, hvor flertallet har lagt til grunn at foretakene, når det ikke er inntatt et krav om uventet/uforutsett i vilkårene, ikke har mulighet til å påberope dette som et krav for at det foreligger et ulykkestilfelle. Se nærmere begrunnelse i avgjørelsene 2025-609, 2025-610 og 2025-611. Mindretallet har i avgjørelsene lagt til grunn at man skulle innfortolke et krav om uventet/uforutsett.

Foretaket har opplyst at det er enig i mindretallets vurdering, og vist til en grundig og velbegrunnet redegjørelse for hvorfor det mener at man fortsatt må legge til grunn et krav om uventet/uforutsett, selv om ordet ikke fremgår uttrykkelig av vilkårene.

Foretaket har vist til at verken norsk rett eller EØS-retten legger opp til en tolkning av forsikringsavtaler der den subjektive forståelsen til en forbruker alene er avgjørende for innholdet. Det er anført at flertallet i nemnda derfor tar uriktig rettslig utgangspunkt for sin tolkning av forsikringsavtalene i 2025-609, 2025-610 og 2025-611 med påfølgende uriktig tolkningsresultat. Høyesterett behandlet en tilsvarende definisjon av ulykkesbegrepet i Rt-1988-394, og det er avsagt flere avgjørelser som angår tolkningen av forsikringsavtaler i etterkant av avtaleloven § 37 trådte i kraft, som legger til grunn de samme prinsipper for avtaletolkning som i Rt-1988-394. Se bl.a. Rt-2014-379 og HR-2020-1262-A. Praksis fra lavere rettsinstanser, all øvrig praksis fra Finansklagenemnda, teori og EU-domstolens praksis gir også samme resultat. Basert på rettskildegrunnlaget kan ikke foretaket se at FinKN Person har adgang til å fravike denne klare rettstilstanden. Videre peker foretaket på at uavhengig av om det foreligger et visst avvik mellom norsk rett og EØS-retten på andre rettsområder, er det ikke vist til kilder fra EØS-retten som underbygger at det er avvik i tolkningen av innholdet i en ulykkesforsikring.

Nemnda bemerker at flertallet i de nevnte avgjørelsene blant annet har vist til utgangspunktene ved tolkning av forsikringsavtaler, som av Høyesterett er oppsummert i HR-2024-2040-A avsnitt 48 og 49.

I Forsikringsrett av Hans Jacob Bull og Trine-Lise Wilhelmsen, 2. utg. fra 2024 s. 167-169 fremgår bl.a.:

[...] Naturlig språklig forståelse refererer i utgangspunktet til hvordan ordene forstås i daglig tale. Innarbeidede faguttrykk må likevel forstås i tråd med hvordan uttrykkene brukes i vedkommende bransje, men kan nødvendiggjøre tydelig informasjon fra foretaket om hva uttrykkene betyr, jf. Rt. 2014 s. 379

Uførekapital. [...]

[...] Høyesterett fremholdt deretter at «Uttrykket 'forsikringstilfeller' vil opplagt representere en viss utfordring for de fleste forsikringskunder. Men det er tale om et innarbeidet bransjeuttrykk som, slik det her er benyttet, verken er uklart eller villedende. Jeg viser ellers til det jeg sa innledningsvis om tolkningen av slike uttrykk» (avsnitt 20). [...]

[...]

På den annen side vil utgangspunktet om objektiv tolkning også innebære at «sikredes subjektive forventninger, må få begrenset betydning», jf. Rt. 1997 s. 1807 Gjelds. 1813 og Rt. 2014 s. 379 Uførekapital avsnitt 16.

Der ordlyden fremstår som klar, vil det normalt ikke bli tale om utvidende tolkning til gunst for forsikringstaker. Dette gjelder særlig der løsningen også har støtte i alminnelig forsikringsrett, jf. HR-2017-2414-A Produktansvar og HR- 2020-1262-A Lisens [...]

[...]

Er ordlyden klar, kan langvarig og bred forsikringspraksis i annen retning ikke tillegges vekt til ugunst for forsikringstaker, jf. Rt. 1987 s. 1358 Brann [...]

Høyesterett har ikke tidligere tatt uttrykkelig stilling til hvilken betydning forbrukeravtaledirektivet og den EU-domstolspraksis nemnda fremhevet i avgjørelse 2025-609 skal ha for disse retningslinjene for tolkningen.

Utgangspunktet for tolkningen av ordlyden skal etter dette baseres på en objektiv og naturlig språklig forståelse. Om ordlyden verken er uklar eller villedende vil innarbeidede faguttrykk likevel måtte forstås i tråd med hvordan uttrykkene brukes i vedkommende bransje, jf. det siterte fra Bull/Wilhelmsen og deres gjennomgang av Rt-2014-379. I dommen la Høyesterett til grunn at «Uttrykket 'forsikringstilfeller' vil opplagt representere en viss utfordring for de fleste forsikringskunder. Men det er tale om et innarbeidet bransjeuttrykk som, slik det her er benyttet, verken er uklart eller villedende».

Nemnda er ikke kjent med Høyesterettspraksis eller andre autoritative rettskilder der det er tatt stilling til om *ulykke/ulykkesskade* er et tilsvarende klart og ikke villedende bransjeuttrykk. «Forsikringstilfelle» er et klart eksempel på et innarbeidet bransjeuttrykk, mens «ulykke»/«ulykkesskade/ulykkestilfelle» forstås på forskjellige måter i forsikringsbransjen og dagligtalen.

Innad i bransjen er det også forskjellig praksis, idet flere foretak nå i en del år uttrykkelig har vilkårsfestet et krav om uventet/uforutsett. Tilsvarende har lovgiver også uttrykkelig inntatt et slikt krav i definisjonen av arbeidsulykke i yfl. § 11 og ftrl. § 13-3. Det at det er tale om en forsikring som skal dekke ulykker/ulykkesskader, er følgelig ikke i seg selv tilstrekkelig til å innfortolke et krav om uventet/uforutsett. Dette må særlig gjelde når foretaket har inntatt en egen definisjon av begrepet. I slike tilfeller er utgangspunktet at det er innholdet i denne definisjonen som må avklares ved tolkning.

Ulykkestilfelle er altså definert som «[...] en plutselig ytre, fysisk begivenhet, og nemnda forstår at ordet som det er aktuelt å evt. innfortolke et krav om uventet/uforutsett er «plutselig».

Høyesteretts egen praksis viser at «plutselig» kan tolkes på forskjellige måter. Mens det i Rt-1988-394 ble tolket som at noe i den «ytre situasjon må ha utviklet seg på en uventet måte», er det i HR-2024-2040-A lagt til grunn en tidsmessig avgrensning, og at begrepet er ment å avgrense mot skader som utvikler seg gradvis over tid, jf. avsnitt 53 til 55. Avgjørelsene gjelder hhv. personforsikring og skadeforsikring, men bortsett fra at plutselighetsvurderingen flyttes fra skadeårsak til skade, er det vanskelig å se at det foreligger gode grunner for forskjellig forståelse av samme ord i to beslektede deler av forsikringsretten.

Når Høyesterett synes å ha tolket samme begrep på to forskjellige måter, og flere foretak og lovgiver har funnet det nødvendig (i tillegg til plutselig) å uttrykkelig vilkårsfeste et krav om uventet/uforutsett, er det vanskelig å se at det er tale om et innarbeidet faguttrykk/bransjeuttrykk som skal gå foran en objektiv og naturlig språklig forståelse av ordet.

Høyesterett har som nevnt nylig tolket «plutselig» som en tidsmessig avgrensning. Om man ikke automatisk skal legge dette til grunn også for denne ulykkesforsikringen, viser det i hvert fall at dette er et tolkningsalternativ. Samtidig forstår nemnda at et annet tolkningsalternativ for ordet «plutselig» er å innfortolke et krav om noe uventet/uforutsett.

Selv om praksis før Høyesterettsdommen fra november 2024 var entydig på at man skulle innfortolke et krav om noe uventet/uforutsett, er altså rettstilstanden nå ikke like entydig. Etter nemndas syn kan det stilles spørsmål om uklarhetsregelen kommer til anvendelse og at det medfører at man skal legge til grunn at «plutselig» kun innebærer en tidsmessig avgrensning.

Som det fremgår av nemndas avgjørelser 2025-609 til 2025-611 kan det også reises spørsmål om samme resultat følger av EØS-retten. Som kjent vil (de deler av) EØS-retten (som er inkorporert i norsk rett) gå foran nasjonale bestemmelser ved motstrid. EØS-konform tolkning medfører også en tolkning av nasjonale regler i samsvar med EØS-retten. En samlet nemnda har i avgjørelse 2025-609 fremhevet forbrukeravtaledirektivet artikkel 5. Det er deretter vist til enkelte EU-dommer, før det er oppsummert:

Om målestokken for om et avtalevilkår er tilstrekkelig klart og forståelig etter direktivet, har nemnda [i avgjørelse 2024-219 – etter gjennomgang av «de prejudisielle avgjørelsene C-776/19 til C-782/19 (BNP Paribas), som gjaldt forbrukerdirektivets anvendelse på en låneavtale»] lagt til grunn:

«en objektiv vurdering av hvordan vilkåret fremstår for en alminnelig opplyst, oppmerksom og informert forbruker. Det er ikke tilstrekkelig at vilkårene er grammatisk forståelige. Vilårene må også sette forbrukeren i stand til å forstå sammenhengen og konsekvensen de kan ha for han ...»

Nemndas flertall har i de ovennevnte avgjørelsene lagt til grunn at de nevnte retningslinjene fra EU-domstolen, ikke står i motstrid med Høyesteretts gjennomgang av utgangspunktene ved tolkning av forsikringsavtaler.

Med en EØS-konform tolkning, må man på forbrukeravtaledirektivets anvendelsesområde slik nemnda forstår det, lese Høyesteretts bemerkninger om at vilkårene «må tolkes objektivt og ut fra en naturlig språklig forståelse» i lys av EU-domstolens uttalelser om at det skal foretas «en objektiv vurdering av hvordan vilkåret fremstår for en alminnelig opplyst, oppmerksom og informert forbruker [...]. Vilårene må også sette forbrukeren i stand til å forstå sammenhengen og konsekvensen de kan ha for han ...», jf. oppsummeringen i 2024-219.

Etter nemndas syn vil det sjeldent være motstrid mellom disse retningslinjene. For det tilfellet at resultatet etter EØS-retten tidvis går noe lenger enn tolkning etter utgangspunktene oppsummert av Høyesterett, må EØS-retten gå foran.

Når det gjelder foretakets anførsel om at det ikke enda foreligger praksis fra EU-domstolen/EFTA som direkte regulerer tolkningen av den type forsikring som er aktuell i denne saken, bemerkes det at selv om de EU-dommene som er fremhevet av nemnda ikke direkte gjelder denne typen forsikring, gir de uttrykk for et prinsipp som etter nemndas syn også vil gjelde her. Det legges til grunn at det er uten betydning om det er tale om en kollektiv dekning, med eller uten obligatorisk innmelding, el.

Foretaket har også fremhevet at det ikke er tale om en endring av rettskildebildet i nyere tid, som gir grunnlag for endringen i praksis som nemndas flertall har lagt til grunn i avgjørelsene. Det er også fremhevet at EØS-regelverket og dommene ikke er nye, og at nemnda flere ganger har tolket

inn et krav om uventet, selv om dette ikke fremgår uttrykkelig av vilkårene. Til dette bemerkes at domstolene ikke tidligere uttrykkelig har tatt stilling til betydningen av de fremhevede rettskildene. Videre at Høyesterett relativt nylig på nytt tok stilling til innholdet i begrepet «plutselig». Det bemerkes at manglende tilstrekkelig hensyntagen til EØS-rettslige rettskilder tilbake i tid, ikke binder nemnda til å følge sin tidligere praksis, dersom en nøyere gjennomgang av rettskildene tilsier et annet resultat.

Nemnda legger til at foretaket i fremtiden kan unngå tolkningstvilen, ved uttrykkelig å innta «uventet» eller «uforutsett» i vilkårene, slik flere andre forsikringsforetak har gjort i lengre tid.

På denne bakgrunn legger nemnda til grunn at det ikke er et krav om uventet i vilkårene, men kun en tidsmessig avgrensning i «plutselig», og at det er krav om at skaden også er forårsaket av en ytre, fysisk begivenhet.

I denne saken er partene enige om at skaden inntraff da forsikrede stod i forsvar og en angrepsspiller kom mot henne i høy fart, slik at hun kom ut av balanse og gikk over ende, som medførte vridning i kneet.

Når skaden forårsakes av vridning etter å ha blitt truffet av en motspiller i høy fart, er kravet om både ytre begivenhet (sammenstøt med motspiller), og plutselig (momentant) oppfylt. Forsikrede ble etter dette utsatt for et ulykkestilfelle slik dette er definert i vilkårene.

Mindretallet, Paulen og Martinsen, bemerker:

Spørsmålet er om forsikrede var utsatt for et "ulykkestilfelle" 16.8.23, jf. vilkårspkt. A.2.1.

Vilkårenes pkt. A.2.1 fastsetter at foretaket svarer for "ulykkeskade" som rammer forsikrede. Videre har foretaket definert hva som anses som en "ulykkeskade":

Med ulykkeskade forstås skade på legemet forårsaket ved en plutselig ytre begivenhet – ulykkestilfelle – som inntreffer i forsikringstiden.

Når det gjelder tolkningen av det rettslige innholdet i ulykkesbegrepet, viser mindretallet til særmerknad/dissens inntatt i FinKN 2025-609, 2025-610 og 2025-611.

I tillegg vil mindretallet bemerke følgende:

Som det redegjøres for i ovennevnte nemndsavgjørelser, mener mindretallet at fast og konsistent retts- og nemndspraksis innebærer at avtalelovens § 37 (1) nr. 3 ikke kommer til anvendelse, dette i tråd med lovens forarbeider.

Rt-1988-394 gjaldt tilsvarende definisjon av ulykkesbegrepet som i denne saken. Her uttaler Høyesterett:

... og at A ikke var utsatt for andre ytre påkjenninger enn de som regulært følger av den i seg selv forholdsvis ufarlige dykking han deltok i, og som han uten videre måtte regne med. Ankemotparten har vist til en rekke avgjørelser der det er stilt små krav til "den ytre begivenhet". Det har imidlertid i alle tilfelle vært fastholdt at noe i den ytre situasjon må ha utviklet seg på en uventet måte, og at det er dette som har ført til skaden.

Slik mindretallet forstår dette, knyttes det uventede her opp mot det ytre elementet – begivenheten - og ikke «det plutselige». Dommen står således ikke i noen motstrid med Høyesteretts vurdering av plutselighetskriteriet i HR-2024-2040-A.

Høyesterettsdommen fra 2024 har etter mindretallets syn dermed ikke gjort rettspraksis mindre entydig, slik flertallet viser til.

Selve ulykkesbegrepet og kriteriene "plutselig ytre ... begivenhet" innebærer i seg selv, etter en alminnelig språklig forståelse, at det må ha inntruffet noe som ligger utenfor det normale og

forventbare. At noe i den ytre situasjon må ha utviklet seg på en uventet måte. Det er dette som språklig definerer en ulykkeshendelse. Dette må gjelde uavhengig av om ord som "uventet", "tilfeldig" eller "uforutsett" i tillegg er inntatt i vilkårsdefinisjonen. Mindretallet legger denne forståelsen til grunn ved vurderingen av ulykkesbegrepet.

Så til selve vurderingen:

Som det fremgår av flertallets gjennomgang, er partene i saken enige om at skaden inntraff da forsikrede sto i forsvar og en angrepsspiller kom mot henne i høy fart, slik at hun kom ut av balanse og gikk over ende, og som medførte en vridning i kneet.

Det har ikke vært et fysisk sammenstøt mellom de to spillerne, og det er ikke opplysninger om at motspiller opptrådte ureglementert eller at hendelsen medførte dommerreaksjon. Slik mindretallet ser det beskrives en ordinær situasjon som ligger innenfor spillets alminnelige gang.

Slik mindretallet forstår det skyldes skaden forsikredes egen kroppsbevegelse. Slike skader faller utenfor ulykkesbegrepet, jf. bl.a. FinKN 2021-488 og FinKN 2023-163.

Mindretallet kan ikke se at forsikrede har sannsynliggjort at skaden oppstod som en følge av en plutselig, ytre begivenhet, slik mindretallet mener begrepet må forstås. Skaden kan derfor ikke anses som en ulykkeskade i forsikringsvilkårenes forstand.

Avgjørelsen er avgitt under dissens.

Finansklagenemnda Persons konklusjon

Forsikrede gis medhold.

Ved behandlingen deltok Kaja de Vibe Mallings (leder), Barbro Paulen (bransjerepresentant), Jon Einar Martinsen (bransjerepresentant), Paal Bjønness (forbrukerrepresentant) og Borgar Sandvik (forbrukerrepresentant).